

Kids

PIIKIPALLO

Elina
Aro

Kids

PIIKIPALLO

Elina
Aro

Elina Aro

Pikipallo

SAGA Egmont

Pikipallo

Copyright © 1958, 2022 Elina Aro and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726844481

1st ebook edition

Format: EPUB 3.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

I. Metusalemi

Jukka pysähtyi portaille ja veti ilmaa sisäänsä. Olkapäät nousivat ja puseron nappien kohdalta tiukkasi. Sitten hän päästi ilman ulos etuhampaiden raosta, niin että kuului vihellys.

Teki mieli jäädä tähän seisomaan ja viheltämään, heittää vihreä koululaukku pois selästä ja viheltää aina vain, uudelleen ja uudelleen.

Portinpielessä raotti voikukka nuppujaan, maantien takana aukeava niitty oli läikittäin vihreä, ja Pukinvuori näytti houkuttelevan aurinkoiselta.

Mutta ei auttanut, vaikka tuon kaiken huomasi. Ei auttanut viheltäminen eikä portailla viivyttely. Oli aivan tavallinen kouluaamu. Olisi tämä aamu ja huominen aamu, ja sitten — Jukka vihelsi taas, tällä kertaa hauskesti luritellen — olisi vapaus! Ei koulua, ei opettajaa, ei puhtaita kynsiä, ei Tommia, joka käytävän toisella puolella virnuili väärille vastauksille.

Paitsi, niin, paitsi yksi pääsemätön harmi, joka seiso i kaiken ilon edessä kuin läpäisemätön seinä, yhteiskoulun pääsyutkinto.

— Kyllä sinä pääset, kaverit ilkkuivat. Reksin poika pääsee aina. Mitä sille tutkinnot meinaa.

Sai purra hampaat yhteen, ettei päälle käynyt. Tuommoinen jurnutus harmitti. Niinkuin jokainen ei olisi tiennyt, että sama utkinto oli kaikilla. Ei armoa kenelläkään.

Jukka ei tahtonut yhteiskouluun, hän halusi käydä kansakoulun läpi ja mennä sitten omalle alalleen. Sillä hän

tiesi täsmälleen, mikä oli hänen oma alansa. Hänestä tulisi sirkuksen johtaja ja eläinten kesyttäjä.

Jukka luki kaiken, mikä koski eläimiä, etenkin tiikereitä ja norsuja. Hän oli lukenut niistä niin kauan kuin lukeneensa muisti. Mutta päätöksensä hän oli tehnyt vasta viime talvena päästyään käymään Helsingin sirkuksessa ja nähtyään opetetut hevoset ja tanssivat koirat ja temppuilevat apinat. Hän oli ollut niin hurmioissaan, että oli huutanut täyteen ääneen, ja melkein itku oli tullut, kun äiti ei ollut jäänyt katsomaan ohjelmaa toiseen kertaan.

Äidit ymmärsivät yleensä varsin vähän kunnon asioita. Sellaisen, mikä koski ruokaa ja housunpaikkoja ja sukkien reikiä, he tiesivät erinomaisen hyvin, mutta paljon tärkeämpi, sellainen kuin autonmerkit ja villit eläimet, oli heille »pyh ja piu-pau».

Ja jos Jukka nyt menisi sanomaan omalle äidilleen noin vain ihan suoraan, ettei halunnut yhteiskouluun, niin kyllä osasi kuvitella, mitä siitä syntyisi. Ensin naurua ja hohotusta ja virnistelemistä ja sitten piiskoja ja itkuja ja valitusta, etteivät nykyajan lapset tiedä omaa parastaan.

Oli parempi mennä tutkintoon ja vastata päin honkia, niin ettei tulisi ainoatakaan pistettä. Näkisivät sitten sekä isä että äiti, ettei pojalla ollut taipumusta lukemiseen ja antaisivat hänen tulla eläinten kesyttäjäksi.

Mutta ei auttanut. Oli vielä tämä tavallinen aamu.

Jukka korjasi laukun hihnoja ja otti hyvän ponnistuksen. Sepäs lennätti! Kolmella loikalla pidemmälle kuin koskaan ennen! Jukka otti kaksihaaraisen tikun ja siirsi sen uuteen paikkaan merkiksi. Siinä oli tämän kevään ennätys. Koulun loputtua voisi matkan oikein mitata ja kirjoittaa muistiin.

Portilta maantielle Jukka hyppi yhdellä jalalla ja maantielle päästyään etsi sopivan kivennappulan, jota potkiskeli edellään.

Jukka ei kertaakaan vilkaissut vasemmalle sivulle, ennenkuin pääsi mäenkukkulalta laaksopaikalle. Siellä tuntui elämä jollakin lailla helpommalta, kun vasemmalla puolella seisova yhteiskoulu tiiliseinineen ja pitkine lasitiili-ikkunoineen oli jäänyt taakse. Oikein rupesi laulattamaan, ja tuli mieleen monta hauskaa asiaa, joita sitten kesällä...

Samassa Jukka ehti Paldaanin talon kohdalle. Kuusiaidan läpi tulla lehahti maantielle kolme kanaa, kaksi valkoista ja yksi kirjava. Ne juosta taarottivat kuin henkensä hädässä, ja aivan niiden kannoilla tulla touhusi Paldaanin mamma.

— Senkin karkurit. Maantiellekö mielitte! Ettekö siitä pääse. Piiskaa siedätte joka ainoa. Tuolla tavalla juoksutatte vanhaa ihmistä.

Taitavasti kierrätellen ja vitsalla sohautellen Paldaanin mamma sai kuin saikin kaksi kanaa takaisin kuusiaidan taakse, mutta kolmas, se kirjava, juoksi edestakaisin, kahahti välillä vatsalleen ja juoksi taas välittämättä hiventäkään autoista tai polkupyöristä. Aivan ihme, millä keinoin se sai itsensä turvaan pyörien alta.

Jukka oli pysähtynyt katsomaan takaa-ajoa kirjakaupan eteen. Hän ei ajatellut oikeastaan paljon mitään, katseli vain aivan kuin jotakin jännittävää kilpailua. Saakohan kiinni?

Samassa kana oikaisi maantien ylitse ja tulla lehahti suoraan Jukan jalkoihin.

Kapsis. Enempää ajattelematta Jukka oli vatsallaan maassa, toinen käsi oli kiinni kanan jalassa, toinen leuhottavassa siivessä.

Hetken kuluttua hän oli jo *pystyssä* nenä hiekkaisena kuin jalkapallopelein maalivahdilla, räpistelevä kana painettuna puseron rintaa vasten.

Kana katsoi häneen ällistyneenä toisella silmällään. Mikä kumman poika oli sekottanut näin viehättävän ja